

Jayne cau mày. Cô bé không muốn đội bên kia chiến thắng!

Cổ Vũ cho Cả Hai Đội

Bài của Ashley Stark

(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Câu chuyện này diễn ra tại Hàn Quốc.

Jayne cho vào miệng gắp mì cuối cùng của mình. *Mmmm.* Ngon quá đi!

“Chúng ta hãy cùng chơi Yut Nori nhé!” Cậu Ji-Ho nói.

Thời điểm này trong năm lại đến rồi! Gia đình của Jayne đang kỷ niệm *Lễ Chuseok*, là Lễ Tạ Ơn của Hàn Quốc. Hôm nay gia đình Jayne đã quây quần ăn thật nhiều món ngon, và cùng nhau chơi Yut Nori. Yut Nori là trò chơi ưa thích của Jayne.

Mọi người ngồi thành một vòng tròn trên sàn nhà. Jayne nhìn xung quanh. Cô bé muốn vào đội nào đây? Em liền nhích tới ngồi cạnh Cậu Ji-Ho. “Cháu muốn vào đội của cậu!” cô bé nói. “Đội của cậu cháu mình sẽ thắng đậm luôn!”

Cậu Ji-Ho cười lớn. “Cháu mà ở cùng đội với cậu, thì khả năng cao là sẽ như thế!”

Mẹ của Jayne đặt bàn trò chơi giữa vòng tròn. Jayne giúp mẹ sắp xếp các quân cờ. Họ chuyển bốn cái que cho đội đi đầu tiên.

Chị họ của Jayne là Ana đã đi lượt đầu tiên. Ana ném bốn cái que lên cao. Tùy vào cách mà những cái que đó tiếp đất thế nào, mà đội đang có lượt chơi sẽ di chuyển bao nhiêu ô trên bàn cờ. Cả bốn chiếc que đều lật úp, nghĩa là Ana đã có được một điểm Yut! Cô bé sẽ di chuyển quân cờ của đội mình lên bốn ô *đồng thời* có thêm một lượt chơi.

Nhưng mà Ana không thuộc đội của Jayne.

Jayne khoanh tay lại và cau mày. “Cháu mong là chị ấy sẽ ném không tốt.” cô bé thì thầm với Cậu Ji-Ho.

“Vui lên nào!” Cậu Ji-Ho nói. “Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi mà.” Cậu đã nở một nụ cười đầy khích lệ với Jayne.

Sau lượt thứ hai của Ana, đến lượt đội của Jayne ném que. Nhưng họ không thể di chuyển quân cờ của mình xa như của đội Ana.

Mỗi lần đến lượt, những thành viên trong gia đình của Jayne đã vui vẻ và cười đùa. Jayne quan sát các quân cờ di chuyển xung quanh bàn cờ. Mọi người đều vui vẻ.

Mọi người đều vui chỉ trừ Jayne mà thôi. Đội của em ấy vẫn đang thua.

Cuối cùng đến lượt của Jayne. Em ném những chiếc que lên, nhưng chỉ có một que rơi úp xuống. Đội của cô bé chỉ di chuyển được thêm một ô.

Jayne khoanh tay lại. “Không chơi nữa!” cô bé hét lên. “Con muốn đội con thắng.”

Đột nhiên, mọi người đều im lặng. Khi cô bé ngược lên, cả gia đình đang chăm chăm nhìn em. Họ có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô bé tức giận đến thế.

Mặt Jayne nóng ran. Cô bé cảm thấy tồi tệ vì mình đã làm cả nhà không vui. Jayne không thường nổi giận như vậy. Cô bé đứng dậy rời khỏi vòng tròn.

Cậu Ji-Ho đưa tay ra. “Con không cần phải đi đâu cả,” Cậu nói. “Chiến thắng không phải là tất cả. Chỉ cần cố chơi cho vui là được.”

“ĐÀ.” Jayne ngồi trở xuống. Em ấy muốn được vui vẻ như mọi người khác. Cô bé hít một hơi thật sâu và quan sát anh họ Ben của mình ném que.

“Hay lắm, Ben!” Cậu Ji-Ho nói. Giọng cậu dường như rất hạnh phúc.

Jayne nhìn Cậu Ji-Ho với đôi mắt tròn xoe. Cậu đang cổ vũ cho đội bên kia! Có lẽ đó là lý do tại sao mà Cậu lại có thể cảm thấy vui đến thế.

Khi lượt tiếp theo bắt đầu, Jayne quyết định cổ vũ cho tất cả mọi người trong *cả hai* đội. Cậu Ji-Ho nói đúng. Chiến thắng không phải là tất cả. Chúa Giê Su có thể giúp cô bé cảm thấy vui mừng cho các thành viên gia đình ngay cả khi cô bé thua trò chơi.

Khi đến lượt Ana một lần nữa, Jayne mỉm cười với chị họ của mình. “Chúc chị may mắn! Chị sẽ làm được mà!”

Từ phía bên kia vòng tròn, Ana mỉm cười đáp lại. Jayne cảm thấy ấm áp trong lòng. Cô bé đã cảm thấy vui hơn rồi! ●

“Có rất nhiều điều trong cuộc sống tùy thuộc vào thái độ của chúng ta. Cách chúng ta chọn để nhìn những sự việc và đáp ứng với những điều khác đều ảnh hưởng đến mọi điều.”

Chủ tịch Thomas S. Monson (1927–2018), “Sống Một Cuộc Sống Dư Dật,” *Liahona*, tháng Một năm 2012, trang 4.